

[Statsministeren.]

er lykkedes ved denne Lejlighed at slaa Døren i Laas og hindre Tilvejbringelse af det Grundlag, der jo er en vigtig Betingelse for overhovedet at øve den Paavirkning, det ærede Medlem ønsker, og jeg vil gerne sige, at det er det, der er det afgørende Punkt i Sagen.

Der er jo ingen, der for Alvor vil paa-staa, at den øvrige Del af Forslaget rummer overvældende store Realiteter. Der er Lempelser, om hvilke man naturligvis kan sige, at de, der faar dem, vil føle det som en øjeblikkelig Tilfredsstillelse, men det, der i Virkeligheden var af afgørende Betydning for den almindelige Udvikling, var just Fastholdelsen af en efter Omstændighederne lav Rente i Banker og Sparekasser for stadig at kunne fortsætte Bestræbelserne for et saadant lavt Rentniveau ogsaa paa andre Omraader og for igen at komme frem til en saadan Tilstand, at Mulighederne for en Konverterings Genoptagelse var til Stede. Naar Døren er slaaet i Laas med Hensyn til Rentesænkningen i Banker og Sparekasser, anser jeg det for udelukket i en overskuelig Tid at komme i den modsatte Bevægelse, saaledes som Planerne hidtil har været.

Af dette og af, hvad jeg i øvrigt har sagt under Forhandlingerne i Landstinget, vil det fremgaa, at vi ikke kan bifalde det Forslag, som i Kraft af Forliget mellem Venstre og Konservative nu foreligger. Det vil, som sagt, ikke være af nogen overvældende Interesse for den Befolkningsdel, som skal hjælpes, og det indfører nye Byrder og nye Udlæg for Staten og giver ingen Dækning for de Udgifter, Staten kommer til at bære. Desuden foregaar der altsaa denne Svingning fra Rentesænkningsteorien til Rentehævningen, saaledes som det nu gentagne Gange er fremhævet.

Det er sagt, at den Overenskomst, der er sluttet, hvorefter Rentenedsættelsen bortfalder fra 15. Juli, naturligvis ikke gælder, hvis der opstaar ekstraordinære Tilstande, saa staaer det frit for at drøfte Sagen paa ny. Det lyder jo efter Omstændigheden beroligende, men det er vel alligevel ikke synderlig beroligende, for det vil vel blot sige, at Mindretallet er det afgørende med Hensyn til Bedømmelsen af, om en ekstraordinær Situation foreligger. Det vil altsaa sige, at alle skal blive enige om, at der er ekstraordinære Tilstande, og da Det konservative Parti jo ingen Sinde har været med paa at anerkende dette over for Renteproblemet, er der vel heller ingen Grund til at forvente, at de i

Fremtiden skulde gøre det, og derfor synes jeg, at Tilsagnet om i en vis Situation at kunne komme tilbage til Rentesænkningen, ogsaa efter 15. Juli, ikke har nogen nævneværdig Værdi.

Jeg maa derfor anbefale, at man nu fastholder det Standpunkt, som Flertallet her i Salen har taget, ogsaa for ikke at faa Medskyld for den Udvikling, som jo utvivlsomt kommer, og som den ærede Ordfører for Venstre i Landstinget jo særdeles vel har set, da han talte om denne Sag den 6. Marts. Det ærede Medlem af Landstinget Hr. Hauch sagde udtrykkeligt, at det var Rentesænkningens Vej, man maatte følge, og han beklagede, at der ikke hos Statsministeren var tilstrækkelig Forstaaelse af Rentesænkningens Betydning. Det var en meget kedelig Ting, sagde han, og saa udviklede han, hvorledes denne forfærdelige Mangel paa Interesse for Rentesænkningen kunde medføre ganske forfærdelige Konsekvenser, thi en Given-efter over for Kravene om Rentehævning, det forstod han vilde ogsaa betyde et Fald i Obligationskurserne — det udviklede han overmaade forstandigt.

„Et Fald i Obligationskurserne“ sagde han — det findes Sp. 845 —

„vil selvsagt svække Byggeriet og øge Arbejdsløsheden, som i Forvejen er en Svøbe for Samfundet“,

og

„det er klart“,

sagde han,

„at et Fald i Obligationskurserne vil svække Arbejds mulighederne her i Landet paa et for hele Beskæftigelsesforholdet meget vigtigt Omraade.“

Dette sunde Syn paa Rentespørgsmaalets Betydning — og der er jo i øvrigt fremsat adskillige andre Udtalelser af lignende Art — er det beklageligt, at man ikke har fastholdt, men vi har ingen Anledning til at forlade de sunde Synspunkter, som vi i en vis Tid altsaa har haft fælles med Folk fra Venstre. Vi har ingen Grund til at forlade dem, fordi Venstre har følt sig fristet til at indlade sig paa et Forlig om denne Sag med Det konservative Parti.

At Det konservative Parti har grebet til, anser jeg for saa naturligt og selvfølgeligt, at der ikke er den ringeste Anledning til at opholde sig ved Det konservative Partis Stilling eller at rette Bebrejdelser mod Det konservative Parti; naar Partiet fik det Tilbud, som det ved Ændringsforslag fik fra Partiet Venstreovre i Landstinget, maatte det have været et mærkeligt konservativt Parti, der ikke øjeblikkeligt slog til og sagde: Lad os endelig gribe den Haand,